

Sygn. akt II Ca 725/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Pratkowiecka
Sędziowie:	SO Robert Figurski SO Sabina Ziser (spraw.)
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2013 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa H. F.

przeciwko pozwanej R. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 19 września 2012 roku

sygn. akt VII C 107/11

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 725/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 września 2012r. Sąd Rejonowy w Legnicy oddalił powództwo H. F. skierowane przeciwko R. M. o zapłatę kwoty 16.662,43 zł z ustawowymi odsetkami. Zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2451 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz orzekł, że nie uiszczone w sprawie koszty sądowe ponosi Skarb Państwa. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wykazał aby pomiędzy stronami procesu doszło do zawarcia umowy pożyczki w szczególności brak jest pisemnych dokumentów pożyczki świadczących o tym, aby wolą stron rzeczywiście było zawarcie umów pożyczek opiewających na kwoty dochodzone pozwem. Dowodem na tę okoliczność nie jest potwierdzenie wpłaty kwoty 2800 zł z dnia 27 maja 2008r. dokonanej przez G. F. na konto pozwanej i potwierdzenie wpłaty kwoty 4500 zł w listopadzie 2008r. przez G. F., wówczas już męża pozwanej, na

jej konto. Jeżeli chodzi natomiast o kwotę 6.362,43 zł, którą powódka miała przekazać na sfinansowanie naprawy samochodu pozwanej oraz opłat związanych z tym pojazdem w postaci podatku drogowego i ubezpieczenia w A. to brak było dowodów pozwalających na przyjęcie, że strony umówiły się, że kwota 316 euro czy 361,65 euro stanowiła przedmiot umowy pożyczki i aby określiły obowiązek i termin ich zwrotu. Powódka nie udowodniła przekazania na rzecz pozwanej kwoty 1.014,77 euro, tj. kwoty poniesionych kosztów naprawy samochodu pozwanej i zawarcia w tym przedmiocie umowy pożyczki. Fakt, że dwa dni przed wizytą w serwisie powódka wypłaciła ze swojego konta 700 euro nie świadczy o tym, że powódka pokryła koszty przeglądu i naprawy pojazdu pozwanej.

W tych okolicznościach Sąd pierwszej instancji uznał, że nie zostały spełnione istotne elementy umowy pożyczki, o których mowa w przepisie art. 720 par. 1 kc dlatego też powództwo zostało oddalone.

Z rozstrzygnięciem powyższym w całości nie zgodziła się powódka wnosząc apelację, w której zarzuciła:

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 par. 1 kpc i art. 328 par. 2 kpc, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i poczynienie ustaleń sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego co miało wpływ na wynik sprawy oraz sporządzenie uzasadnienia orzeczenia w sposób wadliwy;

- naruszenie prawa materialnego art. 720 par. 1 kc poprzez błędne zastosowanie i przyjęcie, że strony nie łączyły umowy pożyczki na kwotę dochodzoną pozwem oraz błędne przyjęcie, że w umowie pożyczki należy określić termin jej zwrotu.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kwoty 16.662,43 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. Jako żądanie ewentualne zgłosiła wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe o kierunku i zakresie wnioskowanym przez strony, zebrane w jego wyniku dowody poddał prawidłowej ocenie i poczynił na ich podstawie poprawne ustalenia faktyczne. Dał temu wyraz w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którego wywody prawne są trafne i wyczerpujące. Sąd Okręgowy w całości akceptuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz podziela jako słuszne jego stanowisko, leżące u podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia. Strona powodowa w sporządzonej apelacji próbowała nieskutecznie - zdaniem Sądu odwoławczego - podważyć analizę materiału dowodowego i ustalenia Sądu Rejonowego zarzucając naruszenie art. 233 par. 1 kpc. Podkreślić należy, że ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa, wszechstronna, zgodna z obowiązującymi w tej mierze przepisami prawa i Sąd Okręgowy w całości ją aprobuje i podziela. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów mogłaby zostać skutecznie podważona tylko w przypadku wykazania, że Sąd naruszył zasady logicznego rozumowania, to znaczy dokonał ustaleń nie mających potwierdzenia w dowodach, bądź pozostających z nimi w sprzeczności, jak też z zasadami doświadczenia życiowego. W rozpoznawanej sprawie ustaleniom Sądu i instancji nie można zarzucić tego rodzaju uchybień. W szczególności jak słusznie zauważył Sąd pierwszej instancji skoro podstawą faktyczną i prawną żądania pozwu stanowiły umowy pożyczki to powódka dla wykazania słuszności swych roszczeń winna był udowodnić, że takowe umowy łączyły ją z pozwaną w szczególności, że pozwana okoliczności te kwestionowała. Powódka nie przedłożyła żadnej pisemnej umowy pożyczki a ponadto brak jest dowodów pozwalających na uznanie, że takie umowy rzeczywiście zostały przez strony zawarte oraz, że twierdzenia powódki w tym zakresie są prawdziwe i wiarygodne.

Potwierdzenia wpłat na konto pozwanej kwot przez G. F. nie stanowią dowodu zawarcia umów pożyczki z pozwaną stanowią one jedynie dowód tego, że w tym dniu określona osoba wpłaciła na konto pozwanej określoną kwotę pieniędzy. Osobą tą był G. F. nie zaś powódka. Ponadto wpłata z listopada 2008r. miała miejsce w czasie gdy pozwana i G. F. pozostawali w związku małżeńskim. Z zeznań G. F. wynika, że kwota wpłacona w maju była przelana na spłatę zadłużenia nie zaś w związku z wykonaniem umowy pożyczki. Z zeznaniami świadka pozostają w sprzeczności

wyjaśnienia samej powódki, która zeznała, że nie dawała pieniędzy synowi aby on dawał następnie pozwanej. Z akt sprawy wynika, że we wrześniu 2008r. pozwana sprzedała nieruchomość w Ś. i dysponowała środkami pieniężnymi dlatego też w ocenie Sądu Okręgowego zbędne było pożyczanie pieniędzy od powódki, w szczególności że w tym czasie pozwana pożyczyła powódce kwotę 50.000,00 zł. W tych okolicznościach prawidłowo Sąd pierwszej instancji uznał, że potwierdzenia wpłat przez G. F. kwot na rachunek pozwanej w maju i listopadzie 2008r. nie stanowiły dowodów zawarcia umów pożyczek pomiędzy powódką a pozwaną.

Słusznie Sąd Rejonowy uznał, że w sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów na zawarcie przez strony procesu w czerwcu 2008r. umowy pożyczki na kwotę 3000 zł oraz, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że powódka pożyczyła pozwanej kwotę 6.362,43 zł na pokrycie kosztów związanych z naprawą i rejestracją pojazdu, podatkiem drogowym i ubezpieczeniem. Rzeczywiście z rachunku bankowego powódki została przelana w dniu 18 listopada 2008r. kwota 400 euro na wspólny rachunek jej syna i pozwanej, ale nie stanowi to dowodu zawarcia umowy pożyczki a równie dobrze mogła to być darowizna od powódki na rzecz syna i przyszłej synowej, w szczególności że wspólnie korzystali oni z samochodu pozwanej a syn powódki nie miał własnego źródła dochodu i pozostawał na utrzymaniu matki. Również fakt uiszczenia z rachunku powódki kwoty 361,65 euro na pokrycie ubezpieczenia pojazdu pozwanej, z którego wspólnie korzystali nie stanowi dowodu zawarcia umowy pożyczki. Kwota ta mogła być przekazana w formie darowizny dla syna i pozwanej, którzy wówczas pozostawali w związku małżeńskim. Prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił, że brak dowodu na to aby powódka zawarła z pozwaną umowę pożyczki kwoty 1.014,77 euro, z której został pokryte koszty naprawy pojazdu pozwanej i jego przeglądu technicznego. Jeżeli chodzi o zarzut, że powódka posługuje się gwarą i Sąd nieprawidłowo zrozumiał jej zeznania to należy zauważyć, że przy przesłuchaniu powódki był obecny jej pełnomocnik i słysząc jej wyjaśnienia nie usiłował ich sprostować czy też sprecyzować, w szczególności uściślić jak rozumie znaczenie używanych przez siebie wyrażeń.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może znaleźć zastosowanie tylko w wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia. (por.wyrok SN z dnia 7 stycznia 2010 II U 148/09). Taka sytuacja nie występuje w niniejszej sprawie bowiem treść uzasadnienia poddaje się kontroli instancyjnej dlatego też zarzut naruszenia tego przepisu przez Sąd Rejonowy był nieuzasadniony.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację jako pozbawioną uzasadnionych podstaw prawnych na podstawie art. 385 kpc.